

TZIA ΒΛΑΡΤΑΡ

A.

Ήσαν έπτακόσιοι, ή δέκακόσιοι, τούλαχιστον, μέτριοι μὲν τὸ ἀνάστημα, ἀλλ’ ίσχυροι, εὐκίνητοι, πλασμένοι δι’ ἐπικινδυνα ἄλματα... Καὶ ἐπήδων εὐθύμως ὑπὸ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, δύοντος ὅπισθεν τῶν ὄρέων, ἀτινα κλιμακηδὸν ἡγείροντο πρὸς δυσμὰς τοῦ ὅρμου. Οὐ ύπέρυθρος δίεσκος ἔξηφανίσθη μεθ’ οὐ πολὺ, καὶ τὸ σκότος ἥρχισε ν’ ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ λεκανοπεδίου, ὑπερ περιέστεφον αἱ μεμακρυσμέναι κλεισώριαι τῆς Σαμόρας, τῆς Ρόγδας καὶ τῆς ἑρήμου τῶν Κοράκων χώρας.

Αἴφνης ἡ ἀκολούθια ἔστη. Οὐ ἀρχηγὸς αὐτῆς ἀνεφάνη ἐπὶ καρυφῆς τίνος ὅρους, δύμοιάζοντος ράχιν σκελετώδους ὄνου.

«Σρίς! σρίς!» ἐσύρισεν δὲ ἀρχηγὸς, δὲ συριγμὸς αὐτοῦ ἤτο ἐκτάκτως ἔντονος.

— «Σρίς! σρίς!» ἐπανέλαβεν δὲ παράδοξης συνοδείας ἐν θαυμασίᾳ ἔνότητι.

Τί ιδιόρυθμον ὃν δὲ ἀρχηγὸς ἐκεῖνος! Τψηλὸς τὸ ἀνάστημα, περιβεβλημένος τριχώδη πιθήκου δορὰν, τὴν κόμην ἔχων ἀγρίαν καὶ ἀτάκτως πίπουσσαν περὶ τὰς δι’ ἀκανθωδῶν γενείων κεκαλυμμένας παρειάς, γυμνὸς τοὺς πόδας, τοὺς σκληροὺς τὸ πέλμα, ώσει ἵππου ὀπλαῖ. Οὐ στρατηγὸς ἀνύψωσε τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ ἔτεινεν αὐτὸν πρὸς τὸ ὅρος... Πάντες ἐμιμήθησαν ἀμέσως τὴν χειρονεμίαν ἐκεῖνην μετὰ στρατιωτικῆς ἡ, ὅρθότερον εἰπεῖν, αὐτοματικῆς ἀκριβείας, ώσει νευρόσπαστα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κινούμενα ἐλατηρίου. Κατεβίβασε τὸν βραχίονα... κατεβίβασαν τὸν βραχίονα καὶ αὐτοῖ. Ἐκυψεν πρὸς τὸ ἄδαφος... ἔκυψαν δύμιως. Ἐδράξατο δέκαδοις ροπάλου καὶ ἔπαλλεν αὐτὸ... καὶ αὐτοὶ ἐδράξατο ροπάλων καὶ ἔξετέλεσαν ταχείας, ώς δὲ ἀρχηγὸς, περιστροφάς.

Εἶτα δὲ ἀρχηγὸς ἐστράφη, διωλίσθησε διὰ τῶν χόρτων, εἰρπεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Δέκα μόδις παρῆλθον λεπτὰ... καὶ αἱ ἀτραποὶ τοῦ ὅρους, ώς ἐκ τῆς προσφάτου βροχῆς ὑγραὶ, ἀκαλύφησαν ὑπὸ τοῦ παραδόξου ἐκείνου πλήθους, χωρὶς ἡ κυλίνδισις ἐνὸς καὶ μόνου λιθαρίου νὰ προδώσῃ τὴν διάβασιν αὐτῶν.

Διακόσια μέτρα κάτωθεν ἐφαίνετο ἡ πόλις, ώσεὶ κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ σιωπηλοῦ ὅρμου.

Μεθ’ ἐνὸς τετάρτου πορείαν δὲ ἀρχηγὸς ἔστη. Εστησαν δὲ καὶ πάντες, ώσεὶ καθηλωμένοι εἰς τὰς θέσεις τῶν.

Ἀναριθμητα φῶτα ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ συγκεχυμένου συμπλέγματος τῶν δίκιων, τῶν ἐπαύλεων, τῶν στρατώνων. Πέραν δὲ, οἱ φανοὶ τῶν θωρηκτῶν καὶ τῶν ἐν τῷ ὅρμῳ ἡγυαροβολημένων λέμβων ἀντηνακλῶντο ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῶν διαυγῶν ὑδάτων. Εἳτι δὲ περαιτέρω, πρὸς τὴν ἐσχατιάν τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Εὔρωπης, δὲ φάρος διεσκόρπιζε τὰς φωτοβόλους αὐτοῦ δέσμας ἐπὶ τοῦ στενοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡκούσθη ἐκπυρροκόρότησις πυροβόλου, τὸ first gun fire, ἐκ μιᾶς τῶν κανονοστοιχῶν τοῦ λιμένος. Καὶ ἀμέσως, ἐκ τῶν κάτω ἀντήχησεν δὲ κρότος τῶν τυμπάνων συνοδεύσμενος ὑπὸ τοῦ διαπεραστικοῦ τῶν μηχανῶν συριγμοῦ.

Τοῦ ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως, ἡ ὥρα τῆς εἰς τὸν οἶκον ἐπιστροφῆς. Οὐδεὶς ξένος ἐδικαιοῦτο νὰ πλανᾶται πλέον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, εἰμὴ ὑπὸ συνοδείαν ἀξιωματικοῦ τινος τῆς φρουρᾶς,

‘Αγάλλετον τέταρτον φρασίδιοντο περιπολίαι δημηγορούσαι εἰς τὸν σταθμὸν τοὺς ἀργοποροῦντας καὶ τοὺς μεθυσμένους.

Εἶτα τὰ πάντα ἐσίγησαν.

Ο στρατηγὸς Μάκ Κακμέλ ηδύνατο νὰ κοιμᾶται ἥσυχος. Ή Ἀγγλία οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ, τὴν νύκτα ἐκεῖνην, διὰ τὴν Γιβέλαρτάρην της.

B.

Γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι δὲ φοβερὸς ἐκεῖνος βράχιος, δὲ ἔχων μήκος 4,300 μέτρων, ὑψοῦται ἐπὶ βάσεως ἐκ μέτρων 1245. Ομοιάζει πως πελώριον λέοντα ὑπνωτοντα, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔχοντα πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, τὴν δὲ οὐρὰν βεβυθισμένην ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἐπιδεικνύει τοὺς ὁδόντας του—ἐπτακόσια τηλέβολα ἔξερχόμενα τῶν πολεμήστρων—τὰ δόντια τῆς γρηᾶς, ώς λέγουσι... γραΐας ἥτις δύναται νὰ συντρίψῃ πᾶν δὲ τοῦ συλλαμβάνει διὰ τῶν ὁδόντων... Οὕτως ἡ Ἀγγλία εἶνε στερεῶς ἐγκαθιδρυμένη ἐκεῖ, ώς ἐν Περίῳ, ἐν Αδὲν, ἐν Μάλτᾳ, Πούλω-Πινάγη, ἐν Χόγκ-Κόγκ — τόσοι βράχοι οὖσι ήμέραν τινὰ, διὰ τῆς προόδου τῆς μηχανικῆς, θά μεταβάλῃ ἵσως εἰς περιστροφικοὺς Ηύργους.

Η Γιβέλαρτάρη, ἐντούτοις, ἔχασφαλίζει εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀδιαφίλονείκητον κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν δεκαοκτὼ χιλιομέτρων τοῦ στενοῦ τούτου, ὅπερ τὸ ρόπαλον τοῦ Ἡρακλέους ἡνέωξε μεταξὺ Ἀβύλης καὶ Κάλπης ἐν τῷ βάθει τῆς Μεσογείου.

Παρήτησαν λοιπὸν, οἱ Ἰσπανοὶ τὴν ιδέαν νὰ ἀναπτήσωσι τὸ κράσπεδον τοῦτο τῆς χερσονήσου των; — Ναι, βεβαίως, διότι φάίνεται ἀπόρθητος ἐκ τε τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

Καὶ δύως ὑπῆρχε τις δὲ διέκαιεν δὲ πόθος ν’ ἀναπτήσῃ τὸν ἐπιθετικὸν καὶ ἀμυντικὸν ἐκεῖνον βράχον.

Τοῦ δὲ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας, ιδιόρρυθμον δὲ, ἡ, ἀληθέστερον τρελλός.

Οὐδὲν δὲ τοῦ οὗτος ὠνομάζετο ἀκριβῶς Τζιλ Βραχτάρ, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο, τῷ ἐφαίνετο, προώριζεν ἀναμφισβόλως αὐτὸν εἰς τὴν πατριωπικὴν ἀγάκτησιν. Ο νοῦς του δὲν ἀντέσχειν εἰς τὴν ιδέαν ταύτην... καὶ ἡ θέσις του ἤτοι ἐν τῷ φρενοκομείῳ... Οὕτως ἔλεγον πάντες.

Αλλὰ πρὸ δέκα ἥρη ἐτῶν οὐδεὶς ἔλαβε περὶ αὐτοῦ εἰδήσιν. Επλανάστο ἀνὰ τὸν κόσμον;... Δὲν εἶχε βεβαίως, ἐγκαταλείψη τὴν κληρονομικὴν αὐτοῦ κυριαρχίαν. Εἴη, ώς οἱ τρωγλοδύται, ἐν τοῖς δάσεσι, ἐν τοῖς σπηλαίοις, καὶ, ιδιαίτερα, ἐν τῷ βάθει τῶν ἀπροσίτων τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ κρυπτῶν, αἵτινες— λέγουσι — συγκοινωνοῦσι μετὰ τῆς θαλάσσης.

Τὸν ἐθέωρουν ἀποθαμένον καὶ θύμως ἔζη, ἀλλ’ ώς

οι ἄγριοι, στερούμενος λογικοῦ, ὑπείκων μόνον εἰς τὰς κτηνώδεις δόρατος.

Γ'.

Ο στρατηγὸς Μάκ Κακμέλ ἐκοιμᾶτο νήδυμον ὑπονομον. Μὲ τοὺς ὑπερμέτρους αὐτοῦ βραχίονας, μὲ τοὺς στρογγύλους αὐτοῦ ὄφθαλμοὺς καὶ τὰς δασείας βλεφαρίδας, μὲ τὸ γελοῖον αὐτοῦ πρώσωπον ὑπὸ ἔηρᾶς γενειάδος περιεστεμένον, μὲ τὴν ἔκτακτον καὶ ἀληθῶς πιθήκειον αὐτοῦ ἀσχημίαν, διὰ Μάκ Κακμέλ ἦτο ἐντούτοις ἄριστος στρατιώτης — Ἐκοιμᾶτο ὄνειρούμενος ἵσως ὅτι ἡ Ἀγγλία κατέκτα τὴν Αἴγυπτον, τὴν Τουρκίαν, τὴν Ὀλλανδίαν, τὸ Ἀφραντίσταν, τὸ Σουδάν, πάντα — ἐν ἐνὶ λόγῳ — τὰ μέρη ἀτίνα τῇ ἥρεσκον... καὶ ταῦτα καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ὑπὸ μεγίστου ἐπαπειλεῖτο κινδύνου ν' ἀπολέσῃ τὴν Γιβραλτάρην.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνεῳχθη βιαίως.

— Τὶ συμβαίνει; — ἡρώτησεν διὰ στρατηγὸς, ἀναπηδήσας ὡς δι' ἐλατηρίου.

— Στρατηγὲ! — ἀγεφώνησεν ὑπασπιστής τις εἰσπηδήσας ὡς Βόμβα εἰς τὸ δωμάτιον — ἡ πόλις προσεβλήθη...

— Οἱ Ἰσπανοί;

— Νομίζω.

— Πῶς ἐτόλμησαν;...

Ο στατηγὸς δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν· ἐνεδύθη ἐν ριπῇ ὄφθαλμοῦ, ἐξώσθη τὸ ξῖφος του, καὶ ἀνέκραξεν:

— Τί κρότος εἶναι αὐτὸς ποῦ ἀκούω;

— Οἱ κάτοικοι τῶν ὄρεων κυλινδόνται, ὡς χιονοστιβάδες, ἐπὶ τῆς πόλεως.

— Καὶ πόσοι εἶναι οἱ ἀχρεῖοι αὐτοί;

— Πρέπει νὰ ἔναι πολλοί!

— Πάντες λοιπὸν οἱ πειραταὶ τῆς παραλίας, πάντες τῆς Ρόνδης οἱ λαθρέμποροι, πάντες τοῦ Ἀγίου Ρώκου οἱ ψεράδες καὶ οἱ φυγόδικοι συνηθροίσθησαν καθ' ἡμῖν;

— Φοβοῦμαι, στρατηγέ!

— Ο διοικητής εἰδοποιήθη;

— "Οχι. — Αδύνατον νὰ εὔρῃ τις δίοδον μέχρι τῆς ἐπαύλεως του, εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εύρωπης. Αἱ δοἱ θρίουσιν ἔχθρων!"

— Ο δὲ στρατῶν τοῦ λιμένος;

— Οι ἔχθροι ἀπέκλεισαν ἐν αὐτῷ τοὺς πυροβολιστάς.

— Πόσους ἄνδρας ἔχετε μαζί σας;

— Εἴκοσι περίπου, στρατηγὲ, οἵτινες κατώρθωσαν καὶ ἔξεψυγον.

— Μὰ τὸν "Ἀγιον Δουνστάνον! Οι ἀχρεῖοι οὗτοι λαχανοπῶλαι νὰ μᾶς πάρουν τὴν Γιβραλτάρην; "Α! σχι! τοῦτο δὲν θὰ γίνη ποτέ!"

Κατ' ἔκεινην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐπέτρεψε τὴν εἰσοδον εἰς παράδοξόν τι ὅν, ὅπερ ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν ὄμων τοῦ στρατηγοῦ...

Δ'.

— Παραδοθῆτε! — ἀνέκραξεν διὰ νεωστὶ εἰσελθών, διὰ βραχνώδους φωνῆς ἡτις μετεῖχε μάλλον βριχυθμοῦ θηρίου ἢ ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Στρατιῶται τινὲς, προσδραμόντες μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ, ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ τέρατος.

— Ο Τζίλ Βραλτάρ! — ἀνέκραξαν. — Ἡτο, πράγματι, διὰ τόσου καιροῦ λησμονηθεὶς ἡ δαλγὸς, διὰγριος κάτοικος τῶν κρυπτῶν τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ.

— Παραδοθῆτε! οὐρλίασε.

— Οὐδέποτε! — ἀπεκρίθη διὰγριος.

Αἴφνης, ἐνῷ οἱ στρατιῶται περιεκύλουν αὐτῶν, διὰγριος Τζίλ Βραλτάρ ἐξέπεμψε συρίζον καὶ παρατεταμένου Οστρί!

Καί, ἐν ἀκαρεῖ, ὡς ἐκ θαύματος, ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας, ἡ οἰκία αὐτὴ ἐπληημμυρησεν ἀπὸ παράδοξα καὶ εἰδεχθῆ σητα.

— Ήσαν — τὶς θὰ τὸ πιστεύει; — ἐκατοστύες πιθήκων! — "Ηρχόντο, ἀραγε, δύως ἀνακτήσωσι τοὺς βραχίους ἐκείνους, ὃν ἡσαν οἱ ἀληθεῖς κύριοι, τὸ σρος ἐκεῖνο ὅπερ κατεῖχον πρὸ τῶν Ἰσπανῶν αὐτῶν, πρὶν ἔτι διὰγριος ὁ Κρόμβελ ὀνειρευθῆ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας κατάκτησιν αὐτοῦ;" — Ναὶ, ἐπὶ τούτῳ ἤρχοντο καὶ ἡσαν ἐπίφοβοι τὸν ἀριθμὸν οἱ κολοβόκεροι ἐκεῖνοι πιθήκοι, μεθ' ὧν δὲν ἥδυνατό τις νὰ ζήσῃ ἐν εἰρήνῃ εἰμὴ ἐπιτρέπων τὰς τολμηρὰς αὐτῶν κλοπὰς: οἱ νοημονες καὶ ρωμαλέοι ἐκεῖνοι τετράχειρες, οὓς δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἐνοχλήσῃ τις, διότι ἤζευρον νὰ ἐκδικῶνται, κυλινδοῦντες — ὡς πλειστάκις ἐπραξεν — ὑπερμεγέθεις βραχίους ἐπὶ τῆς πόλεως,

Νῦν δὲ οἱ πιθήκοι ἐκεῖνοι ἐγένοντο στρατιῶται τρελοῦ τινος, ὡς αὐτοὶ ἄγριοι, τοῦ Τζίλ Βραλτάρ τούτου διὸ ἐγνώριζον καὶ δέστις ἐξη τὸν ἀνεξάρτητον αὐτῶν βίον: ὄπαδοι τοῦ νέου τούτου Γουλιέλμου Τέλλου, οὐτεινος ἡ ὑπαρξίας συνεκεντροῦτο διόκληρος εἰς τὴν ίδεαν αὐτὸν διώξῃ τοὺς ζένους ἀπὸ τοῦ Ισπανικοῦ ἐδάφους.

Οποῖον αἰσχος διὰ τὴν ὑπερήφανον Ἀλειώνα, ἐὰν ἡ ἀπόπειρα ἐπετύγχανε! Τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἀβυσσίνων, τῶν Τασμανίων, τῶν Οττεντότων καὶ τόσων ἄλλων οἱ νικηταὶ νὰ νικῶνται ὑπὸ ἀγέλης πιθήκων!

Ἐὰν τοιοῦτον ἐπεφυλάττετο ὄνειδος εἰς τὸν στρατηγὸν Μάκ Κακμέλ, δὲν τῷ ἔμενε ἢ νὰ τινάξῃ τὰ μυστά του!

Ἐν τούτοις, πρὶν ἔτι οἱ πιθήκοι κληθέντες ὑπὸ τοῦ συρίγματος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πληρώσωσιν ἐντελῶς τὸ δωμάτιον, στρατιῶται τινὲς κατώρθωσαν νὰ ριφθῶσιν ἐπὶ τοῦ Τζίλ Βραλτάρ. Ο τρελός, πεποικισμένος διὰ ἔκτακτου ρώμης, ἀντέστη ἐπὶ πολὺ, καὶ μόνον διὰ πολλοῦ κόπου ἥδυνθησαν νὰ τὸν ζωγρήσωσιν. Έν τῇ πάλῃ δὲ ἐξεσχίσθη ἡ πιθήκειος δορὰς ἡτις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα του ὃ δὲ ἀγριανθρωπὸς ἡμίγυμνος, δεδεμένος τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα ἔκειτο ἐν γωνίᾳ τινὶ, ἀνίκανος καὶ νὰ κινηθῇ καὶ νὰ φωνάξῃ.

Τότε διὰγριος ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἀποφεσισμένος νὰ νικήσῃ ἢ νὰ ἀποθάνῃ, στρατιωτικώς.

Ο κίνδυνος ὅμως, δὲν ἦτο δύλιγάτερον σοβαρὸς ἐν ταῖς δόσοις. Στρατιῶται τινὲς, ἀναμφιβόλως, εἶχον κατορθώσει νὰ φέρσωσι μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ στρατηγοῦ. Έκ τῆς δόσου Μάτιν καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς

άντήχουν πυροβολισμοί. 'Αλλ' οι πίθηκες ήσαν τοσούτοι ώστε ή φρουρά τῆς Γιβραλτάρης διεκινδύνευε ν' ἀναγκασθῇ ὡς τάχιστα νά ύποχωρίσῃ καὶ νά παραδώσῃ τὰς θέσεις. Τότε δὲ, ἐάν οἱ Ἰσπανοὶ ἡνοῦντο μετὰ τῶν πιθήκων, τὰ φρούρια θὰ ἔρημοῦντο καὶ θὼν ἐγκατελείποντο αἱ κανονοστοιχίαι, οἱ δὲ Ἀγγλοὶ οἵτινες εἶχον καταστήσει ἀπόρθητον τὸν βράχον ἐκείνον οὐδέποτε πλέον ἥθελον τὸν ἀνακτήσῃ!

Αἴφνης ὅμως ἐσχηματίσθη μεταβολή τις.

Τύπο τὸ φῶς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ δῆδων οἱ πίθηκοι ἐθεάθησαν ύποχωροῦντες. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἐπορεύετο ἀρχηγός των, πάλλων τὴν ράθδον του. Πάντες δὲ, μιμούμενοι τάχινήσεις τῶν τε χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, τὸν ἡκολούθουν σημαζίμοντες τὸ βῆμα.

Ο Τζίλ Βραλτάρ λοιπὸν διέρρηξε τὰς πέδας του καὶ ἀπέδρα τοῦ δωματίου, ἔνθα τὸν ἐφύλαττον αὐστηρῶς; — Οὐδεμία ἀμφιβολία! — 'Αλλὰ ποῦ διευθύνετο; Πρὸς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐρώπης, πρὸς τὴν παυλινὴν τοῦ διοικητοῦ ὄπως τὸ ἔκβιάση νὰ παραδοθῇ;

"Οχι. — 'Ο τρελλὸς καὶ ἡ συνόδειον του κατήρχοντο τὴν ὁδὸν Μάιν. Είτα δὲ, διαβαίνοντες τὴν πύλην τῆς Ἀλαμέδας, διέσχισαν τὸν παράδεισον καὶ ἀνῆλθον τὰς ράχεις τοῦ ὄρους.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἐν τῇ πόλει δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ εἰς τῶν πορθητῶν τῆς Γιβραλτάρης.

Ε'.

Τὶ συνέβη λοιπόν;

Ἐγνωρίσθη ἀμέσως, μόλις ὁ στρατηγὸς Μάκ Κακμέλ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν εἰσοδον τοῦ παραδείσου.

Ο στρατηγὸς λαβὼν τὴν θέσιν τοῦ τρελλοῦ καὶ περιβληθεὶς τὴν πιθήκειν τοῦ αἰχμαλώτου του δοράν, διέθυνε τὴν ύποχωρησιν τοῦ πρωτοφανοῦς ἐκείνου στρατοῦ.

Ομοίαζε δὲ τόσον πρὸς οὐραγκοτάγκον ὁ καλός μας στρατηγὸς, ώστε καὶ αὐτοὶ οἱ πίθηκοι ἡπατήθησαν. 'Η ἀπλὴ αὐτοῦ ἐμφάνισις ἤρξετε νὰ τοὺς σύρῃ κατόπιν αὐτοῦ!

Φασινὴ, εὐφυὴς ἰδέα, ἡτις ἡμείφθη ἀμέσως διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ως δὲ πρὸς τὸν Τζίλ Βραλτάρ, ἡ Ἀγγλία τὸν παρεχώρησεν — ἐπὶ ἀμοιβῇ — εἰς Βαρνούμ. τινα, ὅστις ἔκαμε τὴν τύχην του περιφέρων αὐτὸν ἀνὰ τὰς πόλεις τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ο Βαρνούμ διατείνεται, μάλιστα, διτού τὸ θηρίον, ὅπερ δεικνύει εἰς τοὺς φιλοπεριέργους, δὲν εἶναι ὁ ἀγριός του Ἀγίου Μιχαὴλ, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ στρατηγὸς Μάκ Κακμέλ...

Τὸ περιστατικὸν ὅμως τοῦτο ἔχρησμευσεν ως μάθημα εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Κραταιᾶς Ἀνάστης.

Αὕτη ἐννόησεν διτού, ἐάν ἡ Γιβραλτάρη εἶναι ἀπόρθητος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶναι τοιαύτη καὶ εἰς τοὺς πιθήκους.

Καὶ ἡ θετικὴ πάντοτε Ἀλβιών, ἀπεφάσισε ν' ἀποστέλλῃ πάντοτε εἰς Γιβραλτάρην τοὺς ἀσχημοτέρους αὐτῆς Διοικητάς, ὄπως — ἐν ἀνάγκῃ — οἱ πίθηκοι ἡπατηθῶσι καὶ πάλιν.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἔξασφαλίζει, πιθανῶς, εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν αἰώνιον κατοχὴν τῆς Γιβραλτάρης!

ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ἐκ τῶν πεζῶν ποιημάτων)

Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης, ἐν πηδήμασι σχεδὸν, διέρχεται ἀνθρωπός τις νέος εἰσέτι. 'Η ἔκφρασίς του εἶναι εὐθυμότατη καὶ θρασεῖα· οἱ ὄφθαλμοι του λάμπουν, τὰ χείλη του προσπατίζουν, ἐπικάθηται δὲ ἡ εὐχαρίστησις ἐπὶ τοῦ προσώπου του... Είναι πλήρης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Διατὰς ὅλα ταῦτα; Μήπως ἐκληρονόμησε μεγάλην περιουσίαν; Τῷ προσέφεραν τίτλους; Μεταβαίνει ὥρᾳ γε εἰς ἐρωτικήν τινα συνέντευξιν; 'Η ἀπλῶς — ἐπρογευμάτισε καλά — καὶ ἡδη τὸ αἰσθημα τῆς ύγειας, τὸ αἰσθημα τῆς δυνάμεως του, κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας του; 'Εκρέμασαν τούλαχιστον εἰς τὸν λαμπόν του τὸν ὥραιον ὀκτάγωνον σταυρὸν τοῦ Πολωνοῦ, Βασιλέως Στενισλάου!

"Οχι. Κατεσκεύασε μίαν συκοφαντίαν ἐνχυτίον γνωρίμου του τινός, τὴν διεδώσεν ἀμέσως, ἡκουσεν αὐτὴν τὴν ιδίαν συκοφαντίαν, ἀπὸ τοῦ στόματος τρίτου γνωρίμου, καὶ τὴν ἐπειθείαν τοῦ ἔδιος. Καὶ τώρα, πόσον εἶναι ἐνθουσιασμένος, πῶς εἶναι εὐτυχής, τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἀγαπητὸς, καὶ πολλὰ ὑποσχόμενος νεαρὸς αὐτὸς ἀνθρωπός! Εύρε τὴν εὐτυχίαν του.

* * * Ιεράν Τουργγένειεφ

ΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Τατού)

Τριακοντακισχίλιοι εὐγενεῖς, διεισκεδασμένοι ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας, ὅλιγον πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ἀνετράφησαν στρατιωτικῶς ἐξ ἀπαλῶν ὄνυχων. 'Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον πένητες, εἰς τὰς ἐξοχικαὶς τῶν κατοικίας ἔκνευ πολυτελεῖας, μετὰ πολλῆς λιτότητος, κοινωνοὺς ἔχοντες τοὺς δασοφύλακας καὶ τοὺς θηροφύλακας, βιοῦντες ἐν ἐγκρατείᾳ, ὅλως διόλου ἀγροτικῶς, ἡ ἐπιδιωκοντες κυρίως τὸ ρωμαλέον τοῦ σώματος. 'Εξεστῇ τὰ παιδίκα των τὰ ἐμάνθινον ἐπιπασίαν. Τὰ ἐπερνον μαζύ των εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ τὰ ἐσκλήρυνον ἐν ταῖς κακουγίαις· εἶτα, ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰ μεθηριοῦζον πρὸς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς ἀσκήσεις, οὕτω δ' ἀπέκτων τὴν δύναμιν τοῦ διαιτᾶσθαι ὑπὸ σκηνᾶς καὶ παρακολουθεῖν τὰς ἐκστρατείας. Νήπια ἔτι εἶχον τὸ πνεῦμα στρατιωτικόν. 'Επιτῆς τραπέζης οὐδὲν ἔτερον ἡκουσεν παρὰ τοῦ θείου ἢ τοῦ πατέρος των, εἰμὴ διηγήσεις μαχῶν καὶ κινδύνους πολέμων. 'Η φαντασία των ἐντεῦθεν ἐπυροῦτο· τὸ στρατιωτικὸν τοὺς ἐφαίνετο τὸ μόνον προσῆκον εἰς εὐγενεῖς καὶ αἰσθηματίας, καὶ ἐσπεύδον νὰ τὸ ἀσπασθῶσιν ἐν ὥρῃ ἡτις φαίνεται εἰς ἡμᾶς τώρα ἀπίθανος. Δεκατετραετεῖς, δωδεκετεῖς, ἐνδεκατεῖς ἀκόμη; εἰσήχοντο εἰς τὸ στρατιωτικόν. 'Ο Επερόλ, λοχαγὸς ἐν τῷ συντάγματι τοῦ Ποστλύ, ἔφερεν εἰς τὸν στρατὸν τὸν νιόν του ἐννεατῇ καὶ μετ' αὐτοῦ δώδεκα ὄμηλικας